

1

název: Bezpečný dům

9. třída

L3

Monika Petrá

Osnova: 1, Úvod - Splněný sen

25 2 dílů

2, Hasička - Obvyčejný den b, Víceasnová

b - Pozár

3, Závěr - Úspěch

c - Pohodovost

d, - Masky s dítětem

e, - Větrání

f, - Obavy

g, - Záchranná akce

Hasička, povolání o kterém jsem vždy snila. Nakonec se tento můj sen splnil. První služba u sboru byla ale dramatická.

Den jako každý jiný. Studené letní počasí, má ráno teploty přes 20°C. Ranní káva s kolegy, následně krátká porada a posí čekání na případnou telefonickou výzvu.

Kolem poledne se ozve telefon na dispečink. Telefonní sluchátko svedá naše zkušená operátorka. Její bráři během rozhovoru máhle zvedání. Po položení sluchátka spěšně oznamuje posáre panelového domu na sídlišti číslo popisné Nádraží 5. Náš velitel zásahové jednotky okamžitě vydává příkaz k výjezdu, vše následuje dle výjevku.

Rychle se oblékám, spouštím se po trubkách do suterénu. Naskakujeme do hasičských aut a vyrazíme. Vše proběhlo v rozmezí několika minut. Sedím vedle řidiče požární hasičky. Jeho velké ruce pevně svírají

volání a v jeho zváření lze vyčíst napětí a zároveň obavy z blížící se neznámé situace. Projíždíme rychle městem za zvuku houkačky. Lidé si nás prohlíží, jsme středem pozornosti. Musím se přiznat, že mně to dělá dobře. Líbím se důležitá. Ale zároveň mám velký strach. Lidce mi leje jako o závod. Ještě několik křižovatek, zatáček a jsme u cíle.

Stojí několikapatrový panelový dům. U posledním patře, dle policie, která již byla na místě, stála matka s dítětem. Velké plameny olizují fasádu domu a stoupají směrem k nim. U několika oken se valí hustý dým. Nasazujeme si masky. Velitel zásahu pan Vašek dává rozkaz vysunout žebřík. Poslední patro je velice vysoké, a tak žebřík je vysunut až na doraz. „Dva hasiči přijdou nahoru, někdo lehčí kvůli váze.“ špekuluje velitel a jeho zástupce.

Velitel Vašek a já, sněho rozhodnutí. Překvapující rozhodnutí, ale musím jej splnit. Vysunujeme po žebříku směrem nahoru, jdu za ředitelem. U posledního patra na nás zoubale volá vyděšená matka s dítětem.

Máme do nabídnout, přesto se celá klepe. Jsme asi uprostřed, začínají mi svědnout nohy.

Ohled dolů. „Nedívej se!“ zavolá velitel, který mě kontroluje. Začínám o všem pochybovat.

„Zvládnou správně uchopit dítě?“ Jeden špatný úchop a vše bude straceno.

Blížíme se k nejvyššímu patru. Líbím si vlastní srbění v dlaních. Upocenými prsty křižovatek

světlým kovovým zábradlí větrem rozkřivaného
žebříku. Naproti nám mává soufalá maska
s plácicím dítětem. Velitel přebírá masku a já první
druším malé dítě a následně jej připernuji k opasku.

„Máme situaci pod kontrolou“, sděluje velitel
do vysílačky a poté postupujeme směrem dolů.
Cesta ubíhá celkem rychle. Masku s dítětem
následně předáváme lékařům. Velitel Vašek mě
poplácá po rameni, „Dobrá práce“ řekl a s úsměvem
odchází k vozů. Plameny už nešlehají, z domu jen
stoupá slabý kouř.

To to byl nejen můj první výjezd, ale
také moje první povýšení. Dnes pracuji
v profesionálním hasičském sboru již dvacet let
v hodnosti kapitána.